

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 czerwca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., odmówił S. S. (1) prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że na wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił 4 lata, 2 miesiące i 1 dzień na podstawie dowodów dołączonych do wniosku – uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania. Jednocześnie ustalono staż sumaryczny w wymiarze 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Decyzją uznano okres zatrudnienia 1.08.1979 – 2.08.1982 r jako zatrudnienie w szczególnych warunkach. Nie uznano okresu 11.07.1994 – 31.03.1998 r. Powyższa decyzja uchyliła wcześniejszą decyzję z dnia 7.04.2017 r w części dotyczącej uzasadnienia.

/decyzja k. 37 pliku akt ZUS/

Decyzją z dnia 1 września 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., odmówił S. S. (1) prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że na wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił 10 lat, 7 miesięcy i 20 dni na podstawie dowodów dołączonych do wniosku – uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania. Jednocześnie ustalono staż sumaryczny w wymiarze 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Ustalono staż w szczególnych warunkach: 1.08.1970 – 2.08.1982, 5.08.1982 – 22.04.1988, 4.05.1993 – 8.07.1994, 1.04.1998 – 31.12.1998. Decyzją uznano okres zatrudnienia 5.08.1982 – 22.04.1988 r, 1.04.1998 – 31.12.1998 r jako zatrudnienie w szczególnych warunkach. Nie uznano okresu 23.04.1988 – 3.04.1989 r, 1.01.1991 – 9.05.1992.

/decyzja k. 49 pliku akt ZUS/

W dniu 2 października 2017 r S. S. (2) wniósł odwołanie od powyższych decyzji, kwestionując nie uznanie okresów pracy w szczególnych warunkach : 11.07.1994 – 31.03.1998, 23.04.1988 – 3.04.1989, 1.01.1991 – 9.05.1992 r.

/odwołanie – k. 2, k. 2 akt VIII U 1965/17/

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 12 października 2017 roku organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania od decyzji z dnia 12 września 2017 r i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 1 września 2017 r. , podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Organ rentowy podniósł, że nie uznano okresu zatrudnienia jako zatrudnienia w szczególnych warunkach:

- 23.04.1988 – 3.04.1989 oraz 1.01.1991 – 9.05.1992 w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w Ł. z uwagi na brak informacji w dokumentach o zatrudnieniu jako kierowca samochodu powyżej 3,5 tony,

- 11.07.1994 – 31.03.1998 w (...) sp z oo w Ł., ponieważ nie został należycie udokumentowany.

Wskazał, że odwołanie od decyzji z dnia 12 czerwca 2017 r złożone zostało po terminie.

/odpowiedź na odwołanie k. 4 /.

Postanowieniem z dnia 18 października 2017 r sprawy z obu odwołań zostały połączone do wspólnego rozstrzygnięcia.

/postanowienie – k. 6 akt VIII U 1965/17/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. S. (2), urodzony (...), nie będący członkiem otwartego funduszu emerytalnego wniosek o emeryturę złożył w dniu 27 marca 2017 r. (wniosek k. 1 pliku akt ZUS) .

Decyzją z dnia 7 kwietnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., odmówił S. S. (1) prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że na wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił 1 rok, 1 miesiąc i 29 dni na podstawie dowodów dołączonych do wniosku – uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania. Jednocześnie ustalono staż sumaryczny w wymiarze 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Nie uznano okresu 1.08.1979 – 2.08.1982 r.

/decyzja k. 27 pliku akt ZUS/

W dniu 5 maja 2017 r ubezpieczony ponownie wniósł o rozpatrzenie prawa do świadczenia, przedkładając dodatkowe dokumenty.

/pismo – k. 28/

Decyzją z dnia 12 czerwca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., odmówił S. S. (1) prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że na wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił 4 lata, 2 miesiące i 1 dzień na podstawie dowodów dołączonych do wniosku – uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania. Jednocześnie ustalono staż sumaryczny w wymiarze 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Decyzją uznano okres zatrudnienia 1.08.1979 – 2.08.1982 r jako zatrudnienie w szczególnych warunkach. Nie uznano okresu 11.07.1994 – 31.03.1998 r. Powyższa decyzja uchyliła decyzję z dnia 7.04.2017 r w części dotyczącej uzasadnienia.

/decyzja k. 37 pliku akt ZUS/

W dniu 25 lipca 2017 r ubezpieczony wniósł o ponowne rozpatrzenie prawa do świadczenia emerytalnego, załączając dodatkowe dokumenty. Wniósł o ponowne rozpatrzenie dokumentów dotyczących okresu 11.07.1994 – 31.03.1998.

/pismo – k. 39/

Ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

(okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca posiada prawo jazdy kat. C od 3 lutego 1976 r, D – od 29.06.1988, CE –od 3.02.1976.

/kserokopia prawa jazdy – k. 47 akt ZUS/

W okresie od 5 sierpnia 1982 roku do 9 maja 1992 roku odwołujący był pracownikiem Przedsiębiorstwa Budownictwa Rolniczego w Ł. , zatrudnionym na stanowisku kierowcy.

(świadcstwo pracy k 14 akt ZUS).

W okresie tego zatrudnienia wnioskodawca jeździł samochodami S. i K.. Woził beton, płyty, cegły, konstrukcje metalowe. Nie zajmował się załadunkiem ani naprawami.

/zeznania powoda – k. 51 w zw. z e – prot. z dnia 26.01.18 00:09:48, zeznania świadka Z. J. – k. 52, E. P. – k. 52/

W dniu 22 kwietnia 1988 r zostało wystawione zaświadczenie, zgodnie z którym wnioskodawca był zatrudniony w tym przedsiębiorstwie na stanowisku kierowcy na samochodzie powyżej 3,5 tony. W dniu 21 kwietnia 1988 r uzyskał zaświadczenie lekarskie w zakresie zdolności do pracy do prowadzenia pojazdów mechanicznych kierowcy A B C E D. W dniu 8 września 1988 r został sporządzony angaż, z którego wynikało, że wnioskodawca jest kierowcą samochodu

13 t – 20t. W dniu 13 marca 1989 r został sporządzony angaż, z którego wynikało, że wnioskodawca jest kierowcą samochodu powyżej 3,5 tony.

/zaświadczenie – k. 41, 45 akt ZUS, kserokopia angażu – k. 33, 34/

W okresie od 11 lipca 1994 roku do 31 marca 1998 roku odwołujący był pracownikiem (...) sp z oo w Ł. , zatrudnionym na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Umowy o pracę były zawierane na stanowisku kierowcy TIR w pełnym wymiarze czasu pracy.

(świadcstwo pracy k 17 akt ZUS, umowy – k. 29 - 32 akt ZUS).

Firma ta zajmowała się transportem międzynarodowym. W okresie tego zatrudnienia wnioskodawca prowadził wyłącznie samochody powyżej 3,5 tony, marki V. – ciągnik i naczepa siodłowa. Jeździł za granicę. Woził odzież. Nie zajmował się załadunkiem. Pracownicy jeździli w podwójnej obsadzie z uwagi na dalekie trasy.

/ zeznania powoda – k. 51 w zw. z zw. z e – prot. z dnia 26.01.18 00:09:48, dokumentacja fotograficzna – k. 24,49, paszport – k. 55, zeznania świadka B. P. – e – prot. z dnia 26.01.2018 00:03:02 – 00:09:20/

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie od decyzji z dnia 12 czerwca 2017 r podlegało odrzuceniu.

Zgodnie z art. 477⁹, § 1 kpc, odwołania od decyzji organów rentowych lub orzeczeń wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności wnosi się na piśmie do organu lub zespołu, który wydał decyzję lub orzeczenie, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ lub zespół, w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji lub orzeczenia.

Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.(§ 3)

Wnioskodawca przyznał, że złożył odwołanie po terminie i nie wykazał, by nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych, zatem Sąd odrzucił odwołanie na podstawie § 3 cytowanego przepisu.

Przedmiotem odwołania była także decyzja z dnia 1 września 2017 r, na mocy której nadal wnioskodawcy odmówiono prawa do wcześniejszej emerytury, także w związku z brakiem uznania okresu 11.07.1994 – 31.03.1998, mimo wniosku ubezpieczonego o ponowne rozważenie tego okresu oraz 23.04.1988 – 3.04.1989, 1.01.1991 – 9.05.1992.

Odwołanie w tym zakresie jest zasadne.

Zgodnie z brzmieniem art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U z 2017 r. poz. 1778 z późn. zm.) (dalej: ustawa emerytalna) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl art.184 ust.2 ustawy emerytalnej emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Z przepisu art.32 ustawy emerytalnej wynika z kolei, że możliwe jest wcześniejsze przejście na emeryturę przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zasady przechodzenia na wcześniejsze emerytury oraz wykazy stanowisk do tego uprawniających określa Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 z późn. zm).

Według treści § 3 i 4 tego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że do prac w warunkach szczególnych należą wymienione w dziale VIII pod poz. 2 „**prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony**, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”.

Stosownie zaś do treści § 2 ust.1 cytowanego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca spełnił warunki do uzyskania emerytury w zakresie wymaganego wieku (ukończone 60 lat), ogólnego stażu pracy (co najmniej 25 lat). Organ rentowy uznał za wykazany okres pracy w szczególnych warunkach ostatecznie w wymiarze 10 lat 7 miesięcy i 20 dni.

Spór dotyczył uznania za pracę w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia wnioskodawcy dodatkowo w okresie:

- 23.04.1988 – 3.04.1989 oraz 1.01.1991 – 9.05.1992 w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w Ł.,
- 11.07.1994 – 31.03.1998 w (...) sp z oo w Ł..

Jednocześnie w judykaturze ugruntowane jest stanowisko, iż regulacja § 2 cytowanego rozporządzenia, statuująca ograniczenia dowodowe, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. III UZP 5/85; uchwałę Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, opubl. OSNAPiUS 2001, nr 18, poz. 562).

Wcześniejsza emerytura jest dla powszechnego systemu świadczeń emerytalnych instytucją wyjątkową, określającą szczególne uprawnienia uprzywilejowanego kręgu podmiotów, stąd wymaga ścisłej wykładni i pewnego ustalenia przesłanek prawa. Należy jednak podkreślić, że brak świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych nie

przekreśla ustalenia, że tego rodzaju praca była wykonywana. W szczególności ubezpieczony może wykazywać innymi środkami dowodowymi, że praca świadczona była w warunkach szczególnych. W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się bowiem te same reguły dowodzenia, jak w zwykłym procesie cywilnym. W szczególności zastosowanie mają art. 6 k.c., art. 232 k.p.c. Strony mają też prawo podważać moc dowodową dokumentów, w tym także świadectwa pracy, które jest dokumentem prywatnym i podlega ocenie przez sąd zgodnie z zasadami art. 233 § 1 k.p.c. W postępowaniu sądowym nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne./tak SA w Szczecinie w wyroku z dnia 20 lipca 2016 r, III AUa 690/15, LEX nr 2121869 /

Mając powyższe na uwadze Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę złożonej do akt sprawy dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy, biorąc także pod uwagę zeznania zgłoszonych świadków oraz przesłuchanie wnioskodawcy.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadków J., P., P.. Zeznaniom wnioskodawcy i świadków Sąd dał wiarę, nie budzą one wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności, nie są wzajemnie ze sobą ani z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów sprzeczne, wzajemnie ze sobą korespondują. W ocenie Sądu zeznania wnioskodawcy i świadków potwierdzają jednoznacznie, że pracował on jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony w przedmiotowych przedsiębiorstwach we wskazanych okresach, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z poczynionych ustaleń wynika, że w okresie od 5 sierpnia 1982 roku do 9 maja 1992 roku odwołujący był pracownikiem Przedsiębiorstwa Budownictwa Rolniczego w Ł., zatrudnionym na stanowisku kierowcy. W okresie tego zatrudnienia wnioskodawca jeździł samochodami S. i K.. Woził beton, płyty, cegły, konstrukcje metalowe. Nie zajmował się załadunkiem ani naprawami. Jednocześnie w dniu 22 kwietnia 1988 r zostało wystawione zaświadczenie, zgodnie z którym wnioskodawca był zatrudniony w tym przedsiębiorstwie na stanowisku kierowcy na samochodzie powyżej 3,5 tony. W dniu 21 kwietnia 1988 r uzyskał zaświadczenie lekarskie w zakresie zdolności do pracy do prowadzenia pojazdów mechanicznych kierowcy A B C E D. W dniu 8 września 1988 r został sporządzony angaż, z którego wynikało, że wnioskodawca jest kierowcą samochodu 13 t – 20t. W dniu 13 marca 1989 r został sporządzony angaż, z którego wynikało, że wnioskodawca jest kierowcą samochodu powyżej 3,5 tony.

Natomiast w okresie od 11 lipca 1994 roku do 31 marca 1998 roku odwołujący był pracownikiem (...) sp z oo w Ł., zatrudnionym na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Umowy o pracę były zawierane na stanowisku kierowcy TIR w pełnym wymiarze czasu pracy. Firma ta zajmowała się transportem międzynarodowym. W okresie tego zatrudnienia wnioskodawca prowadził wyłącznie samochody powyżej 3,5 tony, marki V. – ciągnik i naczepa siodłowa. Jeździł za granicę. Woził odzież. Nie zajmował się załadunkiem.

Analizując zatem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał za niezasadne stanowisko organu rentowego kwestionujące pracę wnioskodawcy w warunkach szczególnych w okresie - 23.04.1988 – 3.04.1989 oraz 1.01.1991 – 9.05.1992 w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w Ł. oraz w okresie 11.07.1994 – 31.03.1998 w (...) sp z oo w Ł..

Świadkowie potwierdzili, iż wnioskodawca wykonywał wskazaną pracę w spornych zakładach i okresach.

Zeznania świadków, korespondujące z przesłuchaniem wnioskodawcy należało ocenić za wiarygodne. Są one bowiem spójne, logiczne, jasne. Świadkowie potwierdzili charakter pracy wnioskodawcy, rodzaj pojazdów przez niego obsługiwanych, wymiar czasu pracy.

Zeznania wnioskodawcy i świadków znajdują potwierdzenie w dokumentacji osobowej – umowach o pracę, świadectwie pracy, angażach, czy wydawanych zaświadczeniach.

Wymaga podkreślenia, iż dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska (w tym przypadku kierowca), a tylko rodzaj powierzonej mu pracy.

Świadczy to o tym, że nawet jeśli w świadectwie pracy, czy też w innych dokumentach znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego w sposób nieprecyzyjny została wskazana nazwa stanowiska zajmowanego przez ubezpieczonego, to i tak nie może to być decydującym kryterium w zakresie jego oceny pod kątem zakwalifikowania do prac wykonywanych (czy też nie) w szczególnych warunkach, zwłaszcza wobec kategoriycznych i w pełni wiarygodnych zeznań powołanych w sprawie świadków oraz informacji wynikających z akt (por. wyrok SA w Gdańsku III AUa 2119/2012, Lex Polonica nr 5269010).

W tym miejscu zaakcentować należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontrydiktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

W ocenie Sądu wnioskodawca wykazał, że w spornych okresach wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze powyżej 3,5 tony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W świetle powyższego należało uznać, że zostały spełnione przesłanki, o których mowa w § 2 pkt 1 i 2 cytowanego rozporządzenia. Łącznie bowiem wnioskodawca wykazał staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący ponad 15 lat.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Dlatego też Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. przyznał wnioskodawcy prawo do żądanego świadczenia poczynając od dnia 1 lipca 2017 tj. od miesiąca, w którym złożył ponowny wniosek o rozpoznania prawa do świadczenia, składając dodatkowe dokumenty.